

– Jamen forestil dig alle de overlære fyre du kommer i sauna med – og så at vide, at de for én gangs skyld er på markedet alle sammen, lokkede Kasper.

– Jeg er ligeglad, løj jeg. – Hvem siger i øvrigt, at de er mere på markedet end dem jeg møder i Kildeskovhallen...?

– Ja, for nu at begynde et sted, så er de jo bøsse!

– Hvis de er så flotte, har de vel en fyr, indvendte jeg logisk.

– Har du måske, spurgte Kasper.

Han er sød, tænkte jeg. Sød og gennemskuelig... Han ville ud og fejte på Gerlev, og så ville han have en af sine tidligere beundrere med at falde tilbage på. Men jeg var ikke til fars for billig smiger.

– Hvis de virkelig havde en fyr, fortsatte han, hvorfor i alverden skulle de så tage på Idrætsweekend?

– Mjoeh, for at være sammen på en anden og mere meningsfuld måde end man er vant til fra –

– Sammen om hvad, tror du? Helt ærligt, har du slet ikke fattet et hak af noget som helst? Pan Idræt drives af kønsdriften – lige som alt andet i landsforeningen, for øvrigt – troede du virkelig man kunne få i hundredevis af gymnastik-traumatiserede bøsser og lesbiske til at halse svedige rundt og dyrke sport for deres fornøjelses skyld?

– Jamen en hel weekend med fysiske anstrengelser, stønnede jeg. Jeg tvivlede på, at min kønsdrift kunne være så stærk.

– Du behøver jo ikke at hænge i ribberne hele tiden. For eksempel er der også et hold med intuitiv massage, og det er lækkert – navnlig, hvis man er lidt heldig med den man skal massere og få massage af, tilføjede han, henført vist nok af minder fra tidligere Idrætsweekender.

Jeg så for mig en hel weekend liggende på en briks, taget under falsom behandling af et par søgende kropsbevidste mandehænder.

– Men det er jo ikke just billigt?

– Årh, snik-snak. Du vil jo alligevel gå på Pan både fredag og lørdag, og du skal vel også ha' noget at spise i den weekend – så du kan godt se, de penge ryger hurtigt alligevel. – OG, tilføjede han med sans for hvilke argumenter som virkelig gør indtryk – hvor meget massage kan man få for 445 kroner?

Et hurtigt blik rundt på de fremmødte under uret på hovedbanegården overbeviste mig om, at Kasper havde haft ret. De kunne umuligt være troppet op af ren sportsiver.

– Hvor bliver de af, alle de dersens overlære du talte så meget om, spurgte jeg indigneret.

– Nu ikke så kritisk! Der er mange gode imellem, sagde Kasper og nikkede til en han kendte fra forrige år.

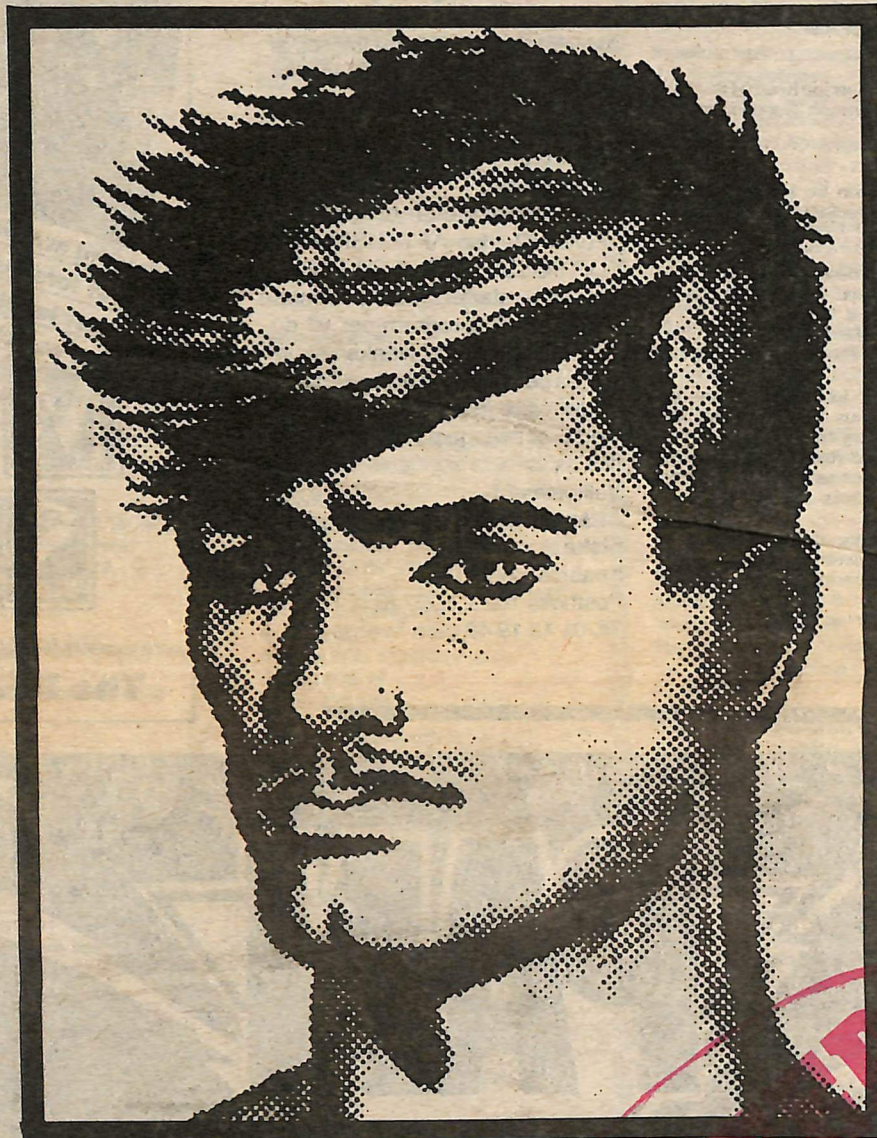
– Puds linserne, Kasper. Det her lugter af pengene tilbage! Du har trukket mig med under den udtrykkelige forudsætning at det ville blive en sand kavalkade af muskelstruttende kernesunde pragteksemplarer af den danske mandfolkelighed, og hvad finder jeg?

Kasper lænede sig ned til mit øre: – Dæmp stemmen, så er du sød. Folk skal nok lægge mærke til dig uden at du behøver være pinlig her fra starten.

– Det her ligner på en prik det

MED NAVNS NÆVVELSE

af Adrian Lloyd Hughes

udbud man kan finde en hvilken som helst aften på Pink, fortsatte jeg. – Og dem skal jeg dele sauna med...!

– Måske kan du komme længere med dem i en sauna end du kan i en veloursofa på Pink!

– Det bliver jo pinligt! Forestil dig at komme ind på Pink og se alle gæsterne stå der nøgne!

– Mmmmm! Kasper kunne godt lide tanken. – Så, se så at få gjort noget ved det. Du kan ikke stå her og surmule.

Jeg så mig opgivende rundt. Enkelte kendte jeg slet ikke, og en del kendte jeg kun alt for godt.

– Du må tage dig sammen, fortsatte Kasper. – Husk, det første kvarter af en hvilken som helst lejrur er skæbnsvangert. Det er nu det bliver afgjort, om du skal sidde i den togkupe hvor slikposen går på omgang, eller om du skal sidde i den hvor alle sidder og kigger ud af vinduet – og spekulerer over hvad eller hvem der bliver grinet af i kupeen ved siden af.

– »Du« skal sidde i...? jeg troede vi skulle følg-

– Nu må du have mig undskyldt, afbrød han. – Jeg bliver nødt til at smutte over og hilse på de to der!

Kasper smuttede og var snart i snak med et yngre par som så sødere ud end jeg først havde fået dem til. Nu stod jeg alene ved min rygsæk og så mig om efter en samtale jeg kunne kante mig ind på. Med hænderne i lommen og et imødekomende Første-kvarter-af-lejrur-smil slentrede jeg over til to forbundsbøsser.

– ... vil knageme aldrig få igen-nem, lige meget hvordan han formulerer det. Det går hovedbestyrelsen aldrig med til, fastslog forbundsbøsse 1.

– Måske ikke. Men det var helt oplagt et smart træk at fremføre forslaget på det tidspunkt. Så er grunden lagt til næste landsmøde, og jeg tror der er mange lesbiske som... fortsatte forbundsbøsse 2.

Jeg var begyndt at overveje hvordan jeg kunne sive, da jeg fik øje på ham.

Ham.

Han var lige kommet og var i færd med at hilse på nogle af de

heldige der kendte ham.

Han er i al stilfærdighed en af den slags mænd jeg har svært ved at gå forbi uden at kaste mig for hans fødder, lænke mig fast til hans muskuløse lægge, og lade ham slæbe mig hen ad fortovet til for eksempel verdens ende.

Jeg havde bemærket ham før, det ville næsten være umuligt andet. Overkrop som en vaffelis, råt og kraftigt overskæg, dybe genemborende grå-blå øjne og solbleget blondt hår. I trance studerede jeg hvordan han fik ild på en smøg på en måde, som ville få Harrison Ford til at virke koket og pudret i sammenligning.

– Var det noget, lød Kaspers stemme i mit øre. Jeg løsrev mig.

– Hva' mener du?

– Ham der, smilte Kasper og nikkede hen mod fabeldyret. – Han er fodboldtræner, hedder Jens og var også med sidste gang.

– Nå, ham – mnæh, jeg tror ikke, ja, jeg ved, øh, han, du –

– Vi kan jo lave et lille væddemål, foreslog Kasper.

– Hvad, at, vi sådan, øh... du mener...?

– Den som får ham først... får ham.

Konkurrencen virkede pirrende, præmien endnu mere.

– Det er jo lidt synd. Du har jo allerede en weekends forspring.

– Jamen, det skulle jo netop tælle imod mine odds. Jeg gjorde hvad jeg kunne, men det var slet ikke noget.

Jeg åndede lettet op. Kasper er udsøgt net og pyntelig, og han ser fem år yngre ud end han er. Der er ikke så meget som et dun på hans 23-årige hage, og når han heller ikke har en eneste bums på sin glatte krop kan det kun skyldes, at han endnu mangler af gennemgå afgørende faser af sin pupertet. Det er der nogen som synes er rassende smart, og det havde for scoret ham billige point i forhold til hans og mine fælles mål.

– Hvor meget gik du til ham sidst, spurgte jeg prøvende.

– Frontalt. Men jeg synes da han er værd at prøve igen...!

– Mjaeh, det må man sige. Skal vi lave nogen regler?

– Vi kan lade fantasien råde.

– Men vi må ikke svine hinanden til, rettede jeg.

– Skal vi ikke nøjes med at sige, at det i hvert fald er forbudt at lyve –

– Det skulle jo også levne vide grænser for bagvaskelse...!

– Netop, sagde Kasper og fortsatte: – Må den bedste mand vinde!

Hvad får en til at proklamere sådan noget ævl, tænkte jeg. Når nu den eneste mand involveret er den der strider om?

En organisator-bøsse begyndte at genne os hen mod person 5, og ud af øjenkrogen så jeg hvordan Jens slyngede sintaske over en af de guddommelige skuldre i et afslappet snuptag.

– Hvad er det, som gør værelse 234 så interessant, spurgte Lars inkvisitorisk. Han så fra mig til sine vigtige papirer og tilbage igen.

– Kan det ikke være lige meget?

– Hvordan skulle jeg forklare det til Jens? For slet ikke at tale om ham jeg skal flytte?

Christian skal du bare overlade til mig. Til Jens kan du sige, at jeg er meget sart, og ikke tåler at ligge i træk.

– Der kan vel være lige så meget træk i hans værelse?

– Så sig, at jeg har allergi, og at det er skolens eneste allergisikrede værelse...!

– Hvad vil Jens sige, hvis han finder ud af at jeg er blandet ind i sådan en Joke?

– Jeg kender ham jo, den slags tager han i stiv arm. Ellers ville jeg selvfølgelig heller ikke gøre det.

– Lad mig lige få det her på det rene: Det eneste vi har aftalt er, at jeg placerer dig i værelse 234. Ikke sandt?

– Det er alt jeg ber om.

– Og jeg får også min vin, selvom din nye værelseskammerat måtte blive lidt... hm, utilfreds?

– Naturligvis, forsikrede jeg.

Jeg tog imod nøglen med et smørret grin. Lars må have lugtet lunt, for han så også ud til at mere sig betragteligt.

Døren til værelse 234 stod åben. Jens var åbenbart allerede kommet. Hans nøgle lå på bordet, sengen var redt og jeg ku' høre ham vaske hænder på badeværelset. Jeg stak næsen i hans

Fortsættes side 27

DNLB UB 2

15 AUG. 1989

Nørre Allé 49, 2200 København N

sportstaske og lod mig beruse af mange måneders sammentrængt maskulin kropsdugt.

– Hvad laver du med hovedet i min taske, lod det bag mig. Jeg vendte mig chokeret og så Kasper stå i døråbningen i færd med at tørre hænder.

– Ikke noget... men, øh, hvad laver du? Jeg mener, her?

– Jeg bor her såmænd. Ikke andet.

– Nej, *det* gør du nemlig ikke...! Det gør Jens og Christian, og efter Lars har smidt Christian ud på min opfordring, så bor jeg her.

– Hvad har Lars?! Nu var det Kaspers tur til at blive chokeret.

– Du hørte hvad jeg sagde. Det her er værelse 234, sagde jeg og tog nøglen op fra bordet for at bevise det. – Og her hører du ikke hjemme, så saml dit pik-pak sammen og forsving...!

– Det bliver vi nu to om at bestemme. Lars har også sat *mig* på værelset her, og jeg kom her først. Det er for eksempel min nøgle, du står og flagrer med...!

Kasper og jeg stod et stykke tid og så på hinanden.

– Der må være en eller anden, som morer sig i nærheden, sagde jeg omsider. Pludselig kunne jeg mærke hvordan det måtte føles at være tegneseriefigur og blive udstillet til almen spøg og spe for ukendte tilskuere dagligt.

– Egentlig burde vi gå ned og give ham en gang bank, foreslog Kasper.

Vi fandt Lars i færd med at slæbe øl ind i fællesstuen.

– I har begge fået det, i bad om, sagde han lakonisk mens han ubesværet smed to kasser Carl-berg oven på to andre.

– Det var Jens, vi ville bo sammen med, sagde jeg forurettet.

– Det kunne i jo ikke komme til begge to alligevel, så hvorfor sure? Vores aftale var udtrykkeligt, at du ville ind på værelse 234. Det samme gælder dig, Kasper. Både Jens og Christian var meget forstående, og de er begge placeret på andre værelser.

– Og hvor har du placeret Jens, om man må spørge?

– Gæt selv, svarede Lars og smilte pampersens magtbevidste smil.

– Du ka' da ikke spille fodbold, spurgte jeg Kasper om aftenen mens han klædte sig af.

– Næeh, men det kan jeg meget passende benytte weekenden til at lære!

– Du kan jo ikke engang li' det? – Nej, men det er også et pupertstrauma jeg skal have arbejdet mig ud af.

– Du må nu være *meget* ivrig!

– Det er også selvundertrykkende at tro, at man er dårlig til at sparke til en bold, bare fordi man er bøsse, tilføjede Kasper med en for ham uvant bøsse-bevidsthed.

– Men tre gange to timer på én weekend.

– Ja, der var jo ikke flere hold.

– Du kommer slet ikke til at prøve noget som helst af alt det andet spændende... trampolin-spring, eller massagen for eksempel.

– Hvad skulle jeg dog også med det! Kasper gik ud på badeværelset.

– Du er pinlig, råbte jeg efter ham. – Din pludselige interesse for fodbold er påfaldende. Jens vil også undre sig!

– Det er fandeligt og få mængingeng, råbte han tilbage med munden fuld af tandpasta.

– Har du aldrig hørt om sådan noget som »raffinement« eller »finnesse«?

Kasper skyldede: – DEt er der ikke tid til her!

– Det er urimeligt. Du ved hvordan jeg hader det spill!

– Det er ved Gud heller ikke mig som ber dig om at være med, sagde Kasper og satte sig på kanten af sengen og begyndte at smøre sig ind i natcreme.

– Du har slet ikke forstået. Kasper. Fodbold er et spil forbeholdt lesbiske!

– Heldigvis er *jeg* ikke så fordomsfuld. Så! det var det! Kasper pakkede natcremen ned i sin beautybox og puttete sig under sit vattæppe.

– Bare for en ordens skyld: Det er forbudt at tackle dommeren.

– Med mindre han har bolden, sagde han med øjnene demonstrativt lukket.

– Det har dommere ikke!

– Når han gi'r den op, for eksempel?

– Der tackler man heller ikke!!

– Så si'r vi det. Kasper havde vendt ryggen til, men jeg kunne høre hans sejrssikre *smil*.

Jens kom ud på plænen i tværsribet T-shirt som fremhævede hans vejskilts-formede overkrop. Han havde en fløjte om halsen og hånden hvilende nonchalant over bolden. »Oh, knæ,« bad jeg, »svigt mig ikke nu!« For hans skyld var jeg rede til at genopleve min barndoms ydmygelser ved at blive valgt sidst til fodboldholdet. Det er kærlighed, kære læsere, eller i det mindste bundløst begær.

Så snart spillet var i gang slog det mig hvorfor jeg hader boldspil. Det er simpelthen farligt. Både når man står på mål, hvor man skal dukke sig uafsladeligt for ikke at blive ramt, og når man spiller i marken, hvor man konsekvent udsætter sig for alles voldelige opmærksomhed.

– Pas på!

Jeg nåede lige at vende mig mod råbet, da jeg blev ramt af noget hårdt, koldt og vådt i maven.

»Der må være nogen, jeg kan sagsøge« tænkte jeg, men fik så pludselig en idé.

– Aiehhhh, ralledede jeg og kastede mig ned på ryggen. Jeg glædede mig allerede til at blive befamlet af Jens førstehjælpskyndige hænder.

– Hvad er der sket? Kasper var der selvfølgelig først.

– Jeg er ved at dø, gispede jeg.

– Det er okay, han er straks på benene, råbte Kasper og tog bolden ud af fordybningen i mit mellemgulv for at fortsætte spillet.

– Gu er jeg ej, råbte jeg forpint, og skulede olmt til ham.

Et par af de lesbiske indfandt sig.

– Gør det stadig ondt, spurgte Alice nøgternt.

Jeg stønnede.

– Stå op og løb lidt rundt. Det plejer at hjælpe.

Den slags bibelske behandlingsmetoder agtede jeg ikke at

fæstne lid til, jeg ventede til Jens dukkede op.

– Vardet så slemt, spurgte han. Jeg nikkede tappert, men jeg nød udsigten op ad hans mudrede behårede lår.

– Skal du ligefrem bæres ud?

– Ja, fremstammede jeg, og var påpasselig med ikke at lyde henført.

– Nå, men så lad os slæbe liget ud, sagde Kasper energisk og vinkede til Birthe.

– Nej! Rør mig ikke!

– Du kan ikke ligge her og flyde, sagde Kasper og begyndte at hanke op i mine ben.

– Av, åhh! Jeg tror jeg har... forstuvet... et eller andet!

– Der er altså ikke rigtig noget der, som kan forstuves, sagde Jens.

– Mærk selv efter – jeg tror, det er nyrene!

– De sidder på den anden side, forklarede Jens idrætskyndigt mens han satte sig på knæ ved siden af mig. (»Så nær – og dog så fjern!«)

– Så har jeg nok fået knust... miltten, henåndede jeg, mens jeg gennem tager studerede hans regelmæssige tobaksgule tænder.

– Er dether det gør ondt, spurgte Jens og lagde en langfingeret hånd oven på min skjorte.

Kaspers hadefulde blik var det sidste jeg husker før alt blev sort.

– Hvad er klokken?

Da jeg vågnede på værelset var det mørkt udenfor.

– Nå, lever du endnu, sagde Kasper mens han duppede sig med Kouros.

– Hvor længe har jeg sovet?

– Længe nok, svarede han frydefuldt.

– Hvad mener du?

– Du kan stadig nå at smage noget af festmiddagen. Lars har fået dem til at sætte noget til side til dig.

– Hvad skal du nu?

– Der er om jeg så må sige, »Bal bagefter« min egen. Kasper sprøjtede formskum ud i den ene hånd og begyndte at fordele det i håret. – Måske skulle du også overveje at nette dig lidt, sagde han og lod blikket glide hurtigt ned over mig. Nogen havde lagt mig i seng med sportstøjet på.

– Det var ellers ikke meget du fik ud af dit lille nummer i formiddags, hva'?

– Mmmnnnn...

Jeg var stadig groggy.

– Når du engang kommer ned kan du se, hvad spil for galleriet fører til, sagde Kasper og slukkede lyset da han gik.

Musikken dunkede og 8–9 stykker var ude at danse da jeg ankom fra køkkenet. I en topersoners sofa i en af sidegrupperne sad Kasper og Jens og så ud til at være dybt optaget af hinanden.

Nu måtte der handles hurtigt. Jeg overvejede at råbe »Brand«, men droppede det igen. Med mit held ville de sikkert kastesig sammen i eventuelle springlagener. At mørklægge højskolen ville med garanti også have den modsatte effekt af hvad jeg ønskede: Det ville bare gi' den snog til Kasper endnu friere spillerum. Jeg besluttede mig for Alexis-metoden. Nu skulle det vise sig, hvad jeg havde lært alle de søndag eftermiddage

foran flimmeren.

– Så er jeg på benene igen, sagde jeg fortrøstningsfuldt hen over ryggen på sofaen. Jeg var lige kommet i tide til at afværge et dybt kys.

– Det fremgår med al tydelighed, sagde Kasper og afbrød sit forehavende.

– Du må have lavet mirakler Jens, for jeg har slet ikke ondt længere!

– Jeg gjorde nu ikke så meget, smilede han og satte sig op for at skænke mere øl.

– Hvad du end gjorde, så hjalp det i hvert fald...!

– Skulle du ikke ta' og få dig noget mad, sagde Kasper.

– Det har jeg skam fået. Det var udmærket, omend det kunne ha' været varmere.

– Nå, men hvis du vil have os undskyldt, så var vi midt i noget da du kom!

Kasper tog øllen ud af Jens' hånd og lænte sig inderligt ind over ham igen. Jeg betragtede dem opmærksomt.

– Tænk, hvor jeg synes, det er flot!

Kasper lod sig distrahere: – Hva' nu?

– Jeg synes det er flot I kan blive enige om at gøre sådan noget, selvom jeg nok ikke selv ville gøre det i din situation, Kasper.

– Nu blev Jens interesseret: – Hva' snakker han om?

– Ja, jeg skal selvfølgelig ikke blande mig, Jens, og når du også er parat til at tage risikoen så er det bare helt fint. Det må virkelig være kærlighed, og jeg synes det er FLOT!

Kasper så oprigtigt ophidset ud, og jeg overvejede et svagt øjeblik om jeg var gået for vidt. Så fortsatte jeg:

– Jeg kender også to andre fyre, hvor den ene har antistoffer, og de boller også som de har lyst til. Det er jo virkelig at bekende sig til kærligheden, »Til døden os skiller«, hvis I undskylder udtrykket.

– Er der noget, du ikke har fortalt mig, spurgte Jens og lod kærligt hånden glide gennem Kaspers skum-klistrede hår.

– Der er masser, sagde Kasper dirrende af harme – men ikke det han antyder!

– Gud, sagde jeg – har i slet ikke talt om det endnu?

Kasper lænte sig lavmælt ind over sofaryggen og jeg lænede maig uvilkårligt tilbage: – Hør her, din løgnagtige, lurvede lille luse-puster...

– Såså! Nu ikke grov!

– Hvis du ikke omgående skrubber af skal jeg personligt knække alle dine Judy Garland plader og komme kløpulver i din Clinique-aftershave!!

Jeg kiggede uforstående over på Jens, som så ud til at føle sig fortræffeligt underholdt:

– Jeg tror, han mener det, sagde Jens og trak Kasper hen over sig. Inden jeg kunne nå at svare var de en stor uformelig klump kød med arme og ben strittende ud til alle sider.

Kasper og Jens kom sammen ned til morgenbordet, så jeg til min ærgrelse ud af øjenkrogen. Jens satte sig ved de andre instruktører, og Kasper kom over til mit bord for at hovere.

– Må jeg være den første til at ønske til lykke, sagde jeg elskværdigt. Man er vel en gentleman.

– Tak skal du ha'... jeg er glad for du tar det så fint, sagde han og rakte ud efter kaffen. – Du gik vist tidligt i seng?

– Nå, ja, jeg var træt.

– Ja, *det* må du have været, efter al den anstrengelse i går!

– Og så er jeg jo ikke så vildt betaget af fester.

– Nej, *uff!* De kan være så kedelige, hvis man ikke lige løber ind i nogen...!

– Jeg har jo heller ikke det store behov for bekræftelse som så mange andre jeg kender.

– Ja, det misunder jeg dig. Rækker du mig lige ostent?

– Det kan selvfølgelig være meget sjovt med sådan et væddemål, selv om jeg naturligvis aldrig tog det rigtigt alvorligt.

– Mig ku' du nemt ha' narret!

– Jeg under dig at føle dig elsket for en gangs skyld, Kasper.

– Det var venligt! Jens føler sig for øvrigt også *meget* elsket.

– Jeg er ikke i tvivl.

– Han blev meget smigret over, at vi havde fundet det ulejligheden værd ligefrem at lave et væddemål.

Jeg fik kaffen galt i halsen.

– Har du, ved han-

– Han siger, det er første gang to fyre har væd-

– Har du nævnt mit navn?!

– Den slags historier er jo ikke morsomme, hvis ikke man sætter navn på, vel – navnene er jo hele fornøjelsen... Og så *dit!*

Jeg kiggede over til instruktørernes bord og fangede Jens blik. Han holdt et glas mælk op for at skåle og smilte medvidende. Jeg sendte en stiv grimasse tilbage og hvædede:

– Det her vil jeg *aldrig* tilgive dig, Kasper!!

– Pyt, du kommer nok over det. Vi har jo kun det sjov vi selv laver... og du holdt dig jo heller ikke tilbage i går...!

– Hvordan skal jeg kunne vise mig nogen steder!? Jeg føler mig som en pige i femte klasse som har fået en seddel tilbage med kryds ved nej!

– Tænk, nøjagtig sådan tror jeg også Jens opfatter dig.

– Det her skal hævnes!

– Det får du svært ved, søde, sagde Kasper og gumlede vellystigt i sin ostemad.

– Jeg skal bagtale dig vidt og bredt!

– Vær' så artig...

– Du ender på bagsiden af Pan – med navns nævnelse!!

– Det vil jeg se, før jeg tror det, sagde Kasper Grønlund, Bredgade 119, og nikkede forelsket over til instruktørernes bord.

Opfordring til PAN-Bladets læsere, lommeforfattere og andet godtfolk om at hive de selvskevne noveller af mer' eller mindre humoristisk tilsnit frem fra gemmerne og sende dem til PAN-redaktionen det kunne måske være.....??? I.W.L./PAN